

Wona pak zařcho: Zo Knězo, ale řchať ježe te pbyzki wot tych droběnzow, kenz wot řwojich kněiom blida padaju.

Tezdy Jezus wotgronezy ř nej zařcho: D žeńska, twoja wěra jo welika; tebe ře stani, ako ty zořch. A jeje žowka hordowa strowa we tej řamej řchtuńže.

Dajřcho nam, l. p! ř togo ř. ewangelia pšchemyřliřch: Zo přchawe řazaržane řřchesczijańřkich starejšchych přcheshiwo řwojim žiřcham, a glědařch:

I. We zom to řame hobřtoj, a

II. Zo řich ř tomu wabiřch a řporařch dej.

„Knězo, buz mě žyniřch řa twojim řpodobanim; twoj dobry duch wež mě po přchawej dreře! Amen.“

Řa dajřcho nam glědařch:

I. We zom to přchawe řazaržane řřchesczijańřkich starejšchych hobřtoj.

Wono hobřtoj řa nařchym ř. ewangeliom we tom, až woni řa to strowe řwojich žiřchi ře řtaraju.

Zo žhńařcho ta Kananejška žeńska. Přcheto ako jeje žowka wot zarta řlě hobřejžona běřcho, tať, až tež to řchělo teje řameje jadno hobydleńe togo zarta bu, a wona wot nogo teřchńona hordowa, ga přchizo jeje mařch ř Jesuřu, wola a žějo ř nomu: „Och Knězo! ty řyn Dabita, řmil ře nademnu, moja žowka jo wot zarta řlě hobřejžona!“ A lěz rownož Jezus jej řapředka žedno řłowo ņewotgroni, a po chyli jej to twarde wotgrono da: Přchistojne ņejo, tych žiřchow řlěb weseřch, a přam předř chyřchish, ga wosta wona weto hobřtawna we modleńu, až Jezus ř nej řaknu: „D žeńska! twoja wěra jo welika! tebe ře stani, ako ty zořch,“ nazož jeje žowka strowa bu. A tať deje tež